

Chương 7

Một Túi Nilon Chứa Đầy “Rung Động”

“Suyt!”

Cảm thấy có bóng người, Ho Rim quay đầu lại. Anh ta trông thấy Nan Da đưa ngón trỏ lên môi, thận trọng bước vào phòng. Ho Rim gấp góc trang sách thành hình tam giác rồi đứng dậy.

“Ngủ rồi ạ?”

Ho Rim gật đầu trước câu hỏi không phát ra tiếng của cô. Nan Da kéo cái giá móc túi truyền dịch thật khẽ để không gây tiếng động, chậm rãi tiến lại gần Hyun Moo. Ho Rim kéo ghế cho cô “Cảm ơn anh”, Nan Da thâm thì khe khẽ, nở nụ cười thẹn thùng. Dáng vẻ cô chống cằm lên lan can giường, dăm dăm nhìn Hyun Moo từ đằng sau thật quá đổi thiết tha, như thể đang cầu nguyện.

Cặp vợ chồng này mới lạ lùng làm sao.

Cô vợ trẻ đang bị ốm nghén nặng, lần nào cũng tìm đến đây sau khi chồng đã ngủ. Tựa như một bức tranh của Modigliani¹, cô ngồi đó, nghiêng đầu, ngẩn ngơ ngắm nhìn gương mặt chồng lúc ngủ tận mấy tiếng đồng hồ, xong đi về. Hễ cánh cửa phòng bệnh khẽ khàng đóng lại, như chỉ chờ có thế, Hyun Moo mở mắt tỉnh dậy ngay lập tức. Mỗi lần như vậy, Ho Rim lại nghĩ bụng có khi nào Hyun Moo giả vờ ngủ hay không. Hai vợ chồng này rõ quái lạ, chẳng nói với nhau lời nào, chỉ âm thầm xác nhận xem người kia có bình an không. Nan Da vừa đi, nét mặt Hyun Moo trở nên nhẹ nhõm đáng kể.

“Anh ấy phải tiếp tục ở lại bệnh viện ạ?”

Nan Da quay đầu nhìn Ho Rim.

“Tình hình của cậu ấy cải thiện nhiều rồi. Hình như bác sĩ nói nếu giữ được trạng thái này thì trong tuần có thể xuất viện.”

“Thật ạ?”

“Vâng. Sáng sớm hôm đó đúng là bước ngoặt đấy.”

“Sáng sớm hôm đó...”

“Sau buổi sáng hôm đó, cậu ấy trở nên tĩnh lặng hết như vừa trải qua một cơn bão. Phần não bị phỏng lên cũng xẹp xuống nhiều rồi.”

Sống mũi lấm chấm đốm tàn nhang chun lại, Nan Da nở nụ cười, chân thành đến mức khiến Ho Rim cũng cười đáp lại trong vô thức.

“Hôm nay em sẽ xuất viện.”

“Thật may quá.”

“Vâng, may quá.”

Nan Da gật đầu, đoạn cô lại quay nhìn về phía Hyun Moo. Đúng như lời Ho Rim, trông anh đã khá lên rất nhiều so với mấy hôm trước. Đôi môi xanh xao bầm tím dần hiện sắc đỏ, cả những sợi tóc rối tung cũng như tìm lại được sinh khí. Thật may mắn làm sao.

“Chắc phải... cắt móng tay thôi.”

Nan Da nhìn xuống bàn tay Hyun Moo hờ hững đặt trên tấm chăn, rồi lẩm bẩm như tự nói một mình.

“Tôi xin lỗi.”

“À không. Anh còn sức đâu mà bận tâm đến chuyện móng tay nữa.”

Anh Ho Rim mà còn thời gian để ý đến chuyện móng tay thì chắc tình trạng của Hyun Moo đã không thể tốt lên được.

Ho Rim dùng khăn nhúng nước ấm bao lấy bàn tay Hyun Moo để làm mềm ngón tay anh. Bằng đôi tay thành thục, anh ta nhẹ nhàng lau rửa mu bàn tay Hyun Moo, mát xa rồi tỉ mỉ lau sạch từng ngón một. Sau khi lau xong, Ho Rim dùng cồn khử trùng kìm cắt móng.

Tách. Tách. Tách.

Những móng tay màu trắng văng ra khoảng không rồi rơi xuống chiếc khăn xô cùng màu. Nan Da chăm chú nhìn những ngón tay thon dài của Hyun Moo, tiếp đến nhìn sang bàn tay mình. Hôm nay bàn tay xấu xí của cô trông lại càng xấu xí hơn. Cô vội vã giấu biệt tay xuống dưới giường.

“Cô cắt móng cho cậu ấy nhé?”

“Dạ?”

“Được vợ cắt móng tay cho, không biết chừng cậu Hyun Moo còn vui hơn ấy.”

Ho Rim không bỏ sót cảnh tượng yết hầu Hyun Moo hấp tấp chuyển động. Anh ta hơi tò mò phản ứng của cặp vợ chồng kỳ lạ này.

“Cô làm thử đi.”

Ho Rim đưa kìm cắt móng sang cho Nan Da đang ngẩn người ra.

Cô do dự cầm lấy nó rồi chậm chậm nắm lấy bàn tay Hyun Moo. Bàn tay anh mềm mại và ấm áp. Những tế bào da nơi tiếp xúc với nhau khẽ run rẩy. Đến thờ cũng khó khăn. Nan Da sợ hơi thờ của cô sẽ chạm đến mu bàn tay Hyun Moo. Cô cẩn thận cầm lấy ngón tay cái của anh như ôm lấy nó rồi cắt móng.

Lần đầu tiên cắt móng tay cho Hyun Moo ta đã khóc đấy. Nó hãy còn là một đứa bé nhưng đến cả hình dáng móng tay cũng giống hệt bố nó.

Bất chợt Nan Da nhớ đến lời phu nhân Victory. Cô lặng yên ngắm nhìn những ngón tay của Hyun Moo. Đường viền ngón rõ ràng, đầu ngón tay đẹp và thon gọn như hạnh nhân.

Đứa bé cũng... sẽ sinh ra với ngón tay thế này sao?

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa đều sẽ... như thế này thì tốt quá.

Chỉ là cắt móng tay thôi, nhưng ở Nan Da lại toát ra lòng thành tựa như người thợ bạc đang gọt giữa một món đồ bảo vật. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, quan sát gương mặt Hyun Moo. Cắt xong toàn bộ năm ngón tay, cô thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Hình như tay cô ra mồ hôi thì phải, cảm giác bàn tay Hyun Moo cũng ươn ướt.

Ho Rim yên lặng đứng khoanh tay, chăm chú quan sát hai người. Họ là vợ chồng, chuyện đụng chạm da thịt là điều hiển nhiên. Ấy thế mà cử động tay của Nan Da lại quá đỗi thận trọng và e dè. Đôi má còn đỏ ửng lên cứ như đây là lần đầu tiên cô nắm tay chồng mình. Hyun Moo cũng không khác gì cô. Rõ ràng đã thức dậy nhưng anh vẫn nhắm chặt hai mắt giả vờ ngủ. Giao bàn tay cho cô với vẻ khó xử, anh không thể cử động ngón tay, cũng không thể cuộn lại, thật khó chịu. Cảm giác căng thẳng lạ lùng giữa hai người bọn họ khiến cả Ho Rim cũng thấy lồng ngực căng thẳng và run rẩy.

“Xong rồi. Tôi cắt móng chân luôn nhé?”

Nan Da nhìn Ho Rim, cất tiếng hỏi như thăm thì. Phía sau cô chân mày Hyun Moo ngọ ngậy không yên. Ho Rim ráng nhin cười. Anh ta lắc đầu.

“Cũng phải để tôi làm cái gì đấy chứ. Cô vất vả rồi. Cô còn phải chuẩn bị xuất viện mà.”

Nan Da đưa kìm cắt móng cho Ho Rim với vẻ tiếc nuối, rồi đứng dậy.

“Vâng, cũng phải. Tôi đi đây.”

“Thủ tục xuất viện thì sao?”

“Mẹ tôi sẽ đến ngay thôi.”

Nan Da bước về phía cánh cửa, quay đầu nhìn Hyun Moo thêm lần nữa rồi mới khẽ khàng đóng cửa lại. Tới tận lúc đó, lồng ngực phập phồng của Hyun Moo mới dịu xuống.

“Cậu Hyun Moo, tâm trạng thế nào?”

“...?”

“Cậu không thấy vui à? Có một nàng tiên ốc sên đến cắt móng tay cho mình trong lúc ngủ cơ mà.”

Ho Rim nhìn hàng chân mày Hyun Moo nhướn lên vẻ như không hài lòng. Anh ta khẽ cười.

“Hai người kết hôn được bao lâu rồi?”

“...”

“Mà hai người gặp nhau thế nào vậy?”

“Kết hôn nhờ mai mối à?”

“Ra ngoài chút đi.”

Hyun Moo nhồm người dậy, vẻ không muốn trả lời.

“Thế à? Lâu ngày đón ánh mặt trời cũng tốt. Cậu ngồi đi.”

Ho Rim kéo xe lăn đến nhưng Hyun Moo lắc đầu.

“Tôi muốn đi bộ.”

Hyun Moo nắm lấy cánh tay Ho Rim, chậm rãi kéo đôi dép lê, đi về phía vườn hoa bệnh viện. Anh nghe thấy tiếng ve sàu vang lên ở nơi nào đó như muốn chấm dứt mùa mưa ảm đạm này. Bầu không khí ẩm ướt cũng như được ánh nắng hong khô, trở nên khô ráo. Phía bên kia vòi phun nước đang tuôn trào đầy sáng khoái, đâu đó loáng thoáng tiếng nói của những người trồng hoa hướng dương lẫn trong trắng nước chảy.

“Vẫn chưa đến sáng mà ánh nắng đã đẹp vậy rồi. O, cô Nan Da ở đằng kia kia. Cô Nan Da ơi!”

Cô Nan Da.

Hyun Moo nhíu mày. Anh biết Ho Rim là người tốt, tính tình lại thật thà, nhưng vẫn thấy khó chịu vì giọng Ho Rim gọi Nan Da quá đổi triu mến. Dường như anh ta còn vẫy cả tay nữa, người Ho Rim rung rung.

Hai người gặp nhau bao giờ mà lại tỏ ra thân thiết thế không biết.

Chờ đến giờ xuất viện, Nan Da chẳng có gì để làm ngoài đi loanh quanh trong vườn hoa bệnh viện. Vừa nhìn thấy Ho Rim, cô toan lại gần, nhưng đột nhiên dừng bước. Bởi cô trông thấy Hyun Moo đeo kính râm đứng sau lưng Ho Rim. Mọi người xung quanh cứ len lén nhìn Hyun Moo đang lơ đãng ngẩng mặt lên trời trong bộ quần áo bệnh nhân và đeo kính râm. Quả là không phù hợp với quần áo bệnh viện chút nào.

“Anh đi dạo à?”

“Vâng. Cô Nan Da thì sao?”

“Tôi đang chờ mẹ. Mẹ bảo sắp đến rồi.”

“A! Vừa hay. Cô Nan Da ở với cậu Hyun Moo một lát được không? Tôi có chút việc ở ngân hàng mà không rảnh ra được lúc nào. Cậu Hyun Moo, thế có được không?”

Hyun Moo còn chưa kịp trả lời, Ho Rim đã đẩy Hyun Moo qua cho cô rồi chạy biến vào bên trong tòa nhà.

Bầu không khí gượng gạo quá. Từ sau buổi sáng mưa rơi như trút đó, đây là lần đầu tiên họ đứng đối diện nhau thế này. Hai người bị bỏ lại với nhau ngại ngần ngồi xuống băng ghế, lắng nghe tiếng nước chảy.

“Trông anh ổn rồi đấy.”

“... ”

“Thật may quá.”

“... ”

“Thì thoảng tôi lại nghĩ thế đấy. Thật may... Có thể nói được như thế cũng là hạnh phúc rồi.”

“... ”

“Chữ “haeng” của hạnh phúc cũng là chữ “haeng” của may mắn đó. Thật may quá, thật hạnh phúc khi có thể an tâm, hai lời đó hình như giống nhau đấy. Hạnh phúc có gì to tát đâu? Ngày ngày đều may mắn cũng là hạnh phúc.”

Hyun Moo bật cười vì lời của Nan Da. Cái lý luận hạnh phúc mù quáng của cô nghe ổn đấy.

“Hôm nay tôi xuất viện rồi.”

“Thật may quá.”

Giờ lại tới lượt Nan Da bật cười vì câu nói của Hyun Moo. Anh định hỏi “Cô xuất viện có ổn không?” nhưng đã thay nó bằng câu “Thật may quá”. Nghe thấy tiếng cười của Nan Da, Hyun Moo gật đầu. Phải rồi, thật may quá. Vì được mạnh mẽ thêm lần nữa.

“Xuất viện rồi tôi sẽ về quê ít ngày.”

“...”

“Tôi đã định mỗi tháng về một lần nhưng do nhập viện nên về hơi trễ.”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hà?”

“Các em của cô ấy.”

“À à. Một đứa mười sáu, đứa kia mười bốn.”

“Đang ở độ tuổi dễ thương đấy.”

“Độ tuổi khủng khiếp mới đúng.”

“Ha ha.”

Hyun Moo cười theo Nan Da. Tựa như nước bốc hơi dưới ánh nắng mặt trời, tâm trạng ảm đạm của Hyun Moo cũng được hong khô.

“Oa, trời bắt đầu nóng lên rồi.”

Ánh nắng mặt trời chạm vào gò má cô nóng nóng.

“Ôi, muốn ăn Rung Động² ghê.”

“Rung Động?”

“Anh không biết cái đó à?”

“...”

“Cũng phải.”

“Cũng phải?”

Nan Da nhún vai nhìn Hyun Moo đang nhăn mặt tỏ vẻ bị tổn thương. Cũng phải, hoàng tử sống trong nhà kính thì làm sao biết “Rung Động” được?

“Có thứ như thế đấy. Một thứ thật sự rất rung động.”

Ngó sang hàng chân mày ngộ nghĩnh của Hyun Moo, cô bật cười khúc khích.

“A, mẹ và dì Jung Rye đến kia rồi. Xin lỗi anh vì tôi xuất viện trước.”

“Gặp anh ở nhà nhé!” Nan Da nói xong liền chạy đi. Nghe tiếng bước chân cô xa dần, lồng ngực Hyun Moo khẽ thắt lại một cách lạ lùng. Anh đưa tay ấn lên phần ngực.

“Anh Ho Rim, anh có biết Rung Động không?”

“Hả?”

“Anh không biết à?”

“Rung Động ấy à... À, cái Rung Động đó á?”

“Anh biết hả?”

Hyun Moo không vừa lòng chút nào. Ho Rim lớn tuổi hơn anh lại biết một thứ anh không hề hay biết.

“Cậu muốn ăn sao?”

“...?”

“Tôi mua cho cậu nhé? Căng tin bệnh viện chắc có bán đấy.”

“Thôi khỏi đi.”

Ho Rim trân trối nhìn Hyun Moo đang nhăn nhó mặt mày như không vừa lòng cái gì đó. Có phải tại Nan Da đã xuất viện không nhỉ? Hyun Moo tự dưng trở nên khó ở hơn.

Ho Rim vội vã xuống căng tin mua một mớ Rung Động rồi mang lên. Anh ta thọc tay lôi Rung Động như một cái túi chườm đá từ trong túi ni lon ra, khẽ đặt lên bàn tay Hyun Moo. Có lẽ vì đang chìm trong suy tư, hoặc vì cái lạnh đột ngột chạm đến, anh bất giác giật nảy mình.

“Rung Động đấy, cậu ăn thử đi.”

“Cái này...”

Rung Động? Hyun Moo rờ rẫm bao bì của Rung Động, rồi bật cười thành tiếng.

Cô muốn... ăn cái này sao?

“Con nhất định phải đi à?”

“Dạ.”

Nan Da đang hái những trái cà chua bi hãy còn đọng sương sớm, bèn gặt đầu. Những trái cà chua lăn tròn trong cái giỏ tre nhỏ lấp lánh như những viên ruby đỏ. Phu nhân Victory thờ dài, đoạn bà nhón lấy một quả cà chua cho vào miệng nhai. Thứ quả Nan Da trông có mùi của ánh nắng mặt trời, của gió và của mưa. Mùi hương nồng nàn tỏa ra.

“Đến ăn con còn chẳng ăn được mà đi đâu cơ chứ?”

Phu nhân Victory chóp chép nhai cà chua, cố ngăn cản Nan Da.

“Hai đứa em đang đợi con ạ.”

Một quả, lại thêm một quả. Nhìn từng quả cà chua lần lượt biến mất vào miệng của phu nhân Victory, Nan Da đổi cái giỏ sang bên phải. Dù chỉ một chút thôi, cô cũng phải để nó tránh xa khỏi tầm tay bà.

“Cứ thế con lại ngắt nữa thì biết làm thế nào?”

Chùng như nhận ra ý đồ của Nan Da, phu nhân Victory đi vòng sang phía tay phải của cô, tiếp tục nhón lấy một quả cà chua.

“Mẹ!”

Nan Da gọi phu nhân Victory với vẻ không hài lòng chút nào.

“Ôi trời, giật cả mình. Làm sao?”

“Mấy cái này của anh Hyun Moo mà, sao mẹ cứ ăn mãi thế? Có mấy quả chín đâu.”

Phu nhân Victory nhìn cô bàng hoàng. Sống đến từng này tuổi lần đầu tiên trong đời bà bị phê bình vì chuyện ăn uống.

“Con đang mắng ta đấy à?”

“Không phải thế. Trong tủ lạnh có đồ ngọt hôm qua mà. Mẹ ăn cái đó đi.”

“Không thích đấy. Ta sẽ ăn cái này. Cho vào tủ lạnh rồi chẳng còn gì ngon nữa.”

Nhìn phu nhân Victory ương bướng như một đứa trẻ, cô bật cười.

“Háu ăn không hay đâu ạ.”

“Ồ này? Con đang bảo ta háu ăn đấy à?”

“Không phải ạ. Ý con là...”

“Mới hôm nào còn bảo ta sống lâu cơ mà? Bảo ta ăn thật nhiều đồ ngon vào cơ mà?”

“Con xin lỗi ạ. Nhưng thực sự hôm nay chỉ chín được ít quả thôi. Có khi còn chẳng được đến ba mươi quả.”

Nan Da chia cái rô nhẹ bẫng ra, phu nhân Victory cắn môi. Dù là vì muốn để cho Hyun Moo ăn nên cô mới thế, nhưng rõ ràng bà đang bị đối xử như một bà già phàm ăn tục uống.

“Đằng nào ta cũng không để con đi đâu. Lỡ xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào? Con cũng biết phải hết sức cẩn thận trong thời kỳ đầu mang thai mà.”

Nan Da hái quả ớt chuông chín vàng để vào trong giỏ. Cô duỗi lưng rồi nhìn sang phu nhân Victory. Cô biết chứ, biết bà đang lo lắng điều gì. Thế nhưng cô nhớ Nan Woo và Nan Ah. Cô muốn vuốt ve gò má phúng phính của Nan Woo, muốn chải mái tóc mềm mượt của Nan Ah. Cô muốn ba chị em nằm cùng nhau, cùng cù khắp người nhau, đùa nghịch rồi chìm vào giấc ngủ.

“Em cứ tưởng là có chuyện gì xảy ra với chị rồi.”

Vì đột nhiên phải nhập viện, cả một ngày trời không gọi được cho cô, Nan Woo sợ đến xanh cả mặt, cứ khóc mãi không thôi ở đầu dây bên kia.

“Con nhớ hai đứa em lắm ạ.”

Phu nhân Victory nhìn con ong đang lượn lờ quanh bông hoa cà tím, đoạn quay đầu lại. “Nhớ”, giọng của Nan Da khi thốt ra từ đó khẽ rung lên, như chia cắt bầu không khí buổi sáng.

“Cón sẽ cẩn thận ạ.”

“...”

“Có khi được gặp các em, cơn ốm nghén của con sẽ bớt đi một chút.”

Phu nhân Victory thở ra một hơi dài thườn thượt. Bà định bảo đi Jung Rye đi cùng cô, nhưng nếu vậy thì Hyun Moo lại trở thành vấn đề. Anh sẽ xuất viện vào ngày mai.

“Nan Da à.”

Phu nhân Victory hái một quả cà tím chín căng tròn, mân mê trên tay, đoạn gọi Nan Da.

“Con bảo các em con đang nghỉ học phải không? Vậy để hai đứa nó đến đây là được mà.”

“Dạ?”

“Để hai đứa nó ở đây trong kỳ nghỉ là được.”

Quả là một kiến tuyệt vời không gì bằng, nhưng Nan Da chỉ cúi đầu, nhìn chăm chăm cái giỏ. Nét mặt cô u ám.

“Hình như không phải ý hay đâu ạ.”

“Tại sao?”

“Anh Hyun Moo sắp xuất viện rồi. Anh ấy sẽ ghé nhà cửa ồn ào lộn xộn lắm.”

“Nhà rộng thế này cơ mà, có làm sao đâu?”

Nan Da quay lưng đi, không nhìn phu nhân Victory. Cô dựng thẳng lại thân cây ớt chuông đã gãy rời vào mùa mưa. Dựng khoảng dăm ba thân cây, cô buộc chúng vào giàn đỡ, xong xuôi thì ngáp ngừng mở miệng.

“Mấy đứa em con... không biết gì cả.”

“ ... ”

“Con không muốn... cho mấy đứa em nhìn thấy bộ dạng này. Con muốn cho bọn nhỏ thấy một người chị gái kết hôn bình thường thôi. Đó là lòng tự trọng cuối cùng của con.”

Cành cây trong tay phu nhân Victory gãy lìa. Mùi xanh non hăng hăng xộc lên đặng đặng.

Đang sắp xếp quần áo bỏ vào ba lô, Nan Da bỗng cắn chặt răng rồi nhắm mắt lại. Thứ nước miếng lờ lợ trong miệng cô ứ lên, bụng dạ lại nôn nao. Chóp mũi cay cay và vành mắt đong đầy nước giống như khi ngáp, nhưng thay vì chạy vào nhà vệ sinh, Nan Da lại mở toang cánh cửa tủ lạnh trong nhà bếp.

“Cái cuối cùng rồi.”

Cô lấy bịch Rung Động cuối cùng ra với tâm trạng đầy tiếc nuối. Chỉ là kem sữa lắ thôi mà, mua thêm là được. Nghĩ vậy nhưng Nan Da vẫn không thể mở nắp cho đến khi một lớp nước đọng mỏng xuất hiện bên ngoài bao nilon. Cô chậm rãi xoa xoa lớp giấy bao bằng đầu ngón tay lạnh buốt. Lớp nước đọng trong veo la đà tựa bông tuyết rồi rơi xuống, tạo thành những giọt nước trên sàn nhà. Cô thấy tiếc cả những giọt nước ấy.

Nan Da cầm bịch Rung Động đi về phía nhà kính. Cô thông thả đi vào nhà kính hết như một khu rừng nhiệt đới, vừa đi vừa mút Rung Động. Con nghén dụ xuống một cách kỳ lạ. Nan Da đứng nơi ánh nắng mặt trời chiếu rọi, xoa xoa bàn tay lạnh ngắt vào bắp đùi rồi ăn kem. Sữa lắ đông lạnh kêu lạo xạo cùng với mùi hương của màu xanh mát mẽ xung quanh dâng đầy trong miệng cô, Nan Da nhắm mắt, hít vào một hơi thật sâu. Luồng sinh khí tươi mát ngấm vào tận sâu trong cơ thể.

Đột nhiên Nan Da nghĩ, có phải lý do Hyun Moo dành phần lớn thời gian trong ngày ở nơi này cũng là vì sức sống căng tràn của nó không? Không biết ở giữa những loài thực vật tỏa ra luồng sinh lực mãnh liệt của sinh mệnh, anh ấy đã nghĩ những gì nhỉ?

“Mút sữa cứ như trẻ con...”

Phu nhân Victory dõi theo Nan Da đang thơ thần dạo bước trong nhà kính. Cô mặc một chiếc váy jeans, áo sơ mi màu hồng, miệng ngậm túi sữa lắ, trông trẻ măng, y như một nữ sinh đi tham quan vườn thực vật. Cái lưỡi miệt mài mút lấy túi sữa lắ của cô vì sự chênh lệch của áp lực nên bị dính vào cái vòi xanh. Bịch Rung Động dính vào đầu lưỡi kêu lanh canh. Có vẻ thấy thú vị, Nan Da thè lưỡi ra như một đứa trẻ, lặp lại trò tinh nghịch. Phu nhân Victory nhìn Nan Da, rồi bật cười thích thú.

Phải cười, phải âm ỉ, phải đùa nghịch mới phù hợp với lứa tuổi đó. Bà biết bà phải trả Nan Da về với đúng lứa tuổi và thời gian của cô. Khi ngày đó đến, để không làm tổn thương nhau, bức tường bà tạo ra phải thật kiên cố và vững chắc. Thế nhưng chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến bức tường liên tục lung lay.

“Cô Jung Rye, cô biết số điện thoại nhà Nan Da không?”

Công cuộc tổng vệ sinh chào đón Nan Da về nhà đã kết thúc.

Nan Ah và Nan Woo lau chùi quét dọn đến độ bóng loáng toàn bộ mọi thứ trong nhà. Hai cô nhóc ngồi trên sàn, nhìn chăm chăm mấy con gà khi thì bới sân khi thì đuổi theo cái gì đấy với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Quyết định chưa?”

Nan Woo thận trọng thăm thì vào vành tai Nan Ah.

“Chọn Domingo nhé?”

Bằng tông giọng bí hiểm như đang bày mưu tính kế, Nan Ah chỉ vào con gà trống có bộ lông bóng mượt lấp lánh ánh xanh dưới ánh nắng mặt trời.

“Domingo á? Domingo là bố của lũ gà con mà? Nó là con không nên chết nhất đấy.”

“Thế hả?”

Giọng nói ngập ngừng của Nan Woo khiến Nan Ah lại một lần nữa rơi vào khổ não.

“Vậy Paparoti thì sao? Cái giờ cần gáy thì nó không gáy, đã thế còn coi thường Heen Soon.”

Nan Ah chỉ con gà nâu cỡ bự đang ngủ gà ngủ gật trên dây phơi quần áo. Nan Woo lại trung ra vẻ mặt nghiêm trọng lần nữa.

“Tại chị không biết đấy thôi. Paparoti và Heen Soon yêu nhau đấy. Heen Soon muốn thoát khỏi Domingo lắm rồi.”

“Thế là loạn luân đấy.”

“Loạn luân cái gì chứ? Đối với tên Domingo đào hoa bay bướm, Heen Soon chỉ là một trong số rất nhiều con gà mái mà thôi. Heen Soon cũng cần tình yêu chứ. Heen Soon ấy, mỗi lần ở cùng Paparoti trông hạnh phúc nhất đấy, toàn ra cái vẻ xinh đẹp khi bước đi bên cạnh Paparoti thôi.”

“Thế giờ phải làm sao? Em bảo chị cả về thì phải bồi bổ cơ thể cho chị cơ mà.”

“Thì đấy, làm sao bây giờ?”

Nan Ah và Nan Woo chông cằm, lại một lần nữa bắt đầu tìm kiếm các ứng cử viên sẽ trở thành kẻ hy sinh trong danh dự.

“Hay là giao cho anh Yong quyết định?”

Đề xuất của Nan Ah làm đôi má phúng phính của Nan Woo phồng lên. Cô bé lại tỏ ra lưỡng lự. Ngay từ đầu có lẽ Nan Woo không có ý định bắt gà làm thịt rồi. Người ta bảo đừng nên đặt tên cho gia súc, bởi ngay giây phút đặt cho nó cái tên, tất cả sinh vật đều trở nên đặc biệt đối với ta. Giống như lời thầy Jun Soo, tất cả đều hóa thành hoa cả.

“Chị à, hay mình làm món trứng đặc biệt bằng một vi trứng gà thôi?”

“Cái gì cơ?”

Nan Ah đến cạnh lời với em gái. Cô bé khịt mũi.

“Chị, có điện thoại kia.”

Chuông điện thoại vang lên thật đúng lúc. Nan Woo thở phào, vội vàng đưa điện thoại di động của Nan Ah cho cô với vẻ mặt nhẹ nhõm. Nan Woo vừa nghĩ xem số trứng mà đàn gà mái của Domingo đẻ được cỡ mấy quả vừa nhìn theo Nan Ah nhấn nút chấp nhận cuộc gọi.

“A lô. Vâng, đúng rồi ạ. Cháu là em gái của chị Yoon Nan Da ạ.”

Giọng nói của một phụ nữ trung niên vang lên trong điện thoại Nan Ah dựng thẳng lưng, chăm chú lắng tai nghe.

“Dạ? Cháu... cháu chào bác ạ.”

“Ai thế chị?” Nan Woo hỏi. Nan Ah đưa tay lên miệng ý bảo “Im lặng nào”, đoạn cô bé nắm chặt lấy điện thoại.

“Chúng cháu ấy ạ?”

Nan Ah nhăn mặt lại.

“Ồi! Đứa... đứa bé ấy ạ? Chị... chị cả á?”

Nan Woo đứng cạnh Nan Ah hét lên. Cô bé nhón gót chân, cố áp tai vào điện thoại.

“Chị... chị ấy không sao chứ ạ? Chị ấy chưa nói với bọn cháu chuyện đó ạ. Vâng. Cháu biết rồi. Dạ, dạ. Cháu chào bác ạ.”

Nan Ah vẫn cầm điện thoại trong tay, ngẩn ngơ nhìn sang Nan Woo. Nan Ah định nói gì đó, nhưng chỉ có đôi môi rung rung như thể người mất hồn.

“Chị, chị làm sao thế? Mà ai gọi đây?”

“Mẹ chồng... của chị cả.”

“Thế rồi sao? Có chuyện gì xảy ra với chị ấy à?”

“Ừ. Một chuyện cực kỳ kinh khủng.”

“Chuyện... gì thế?”

Nỗi sợ hãi bỗng chốc trào dâng trong lòng Nan Woo. Nan Ah ôm chặt lấy eo cô bé.

“Nan Woo à, chị cả... đã... đã có thai rồi.”

“Hả? Chị cả... có thai rồi á?”

“Ừ.”

“Thật không? Không thể tin được.”

“Chị cũng thế. Chị cả nhà mình trước giờ vụng về với đàn ông lắm mà.”

“Em thấy lạ quá, chị ơi.”

“Ày Yoon Nan Da, đúng là tệ mà!”

Nan Ah nhìn đỉnh đầu của Nan Woo, khẽ lẩm bẩm. Thật sự kỳ lạ. Cô bé còn chưa có cảm giác chân thực về chuyện Nan Da kết hôn, thêm giờ chị cô đã có em bé. Vậy là cô có cháu rồi.

“Sao bác ấy lại gọi đến? Ngày mai chị cả về đây rồi mà.”

Nan Woo nhồm người dậy, nhìn Nan Ah với vẻ lo lắng.

“Chị cả bị ốm nghén nặng nên phải nhập viện. Nhớ cái lần mình không gọi được cho chị ấy không?”

“Chị ấy bảo do điện thoại hết pin nên mới không gọi được mà. Thế còn bây giờ thì sao? Bây giờ chị ấy cũng đang ốm à? Sáng hôm nay chị ấy vẫn gọi điện...”

Nan Ah im lặng lau đi những giọt nước mắt lờng bõng trên vành mắt của Nan Woo. “Chắc là giả vờ không sao rồi, cái đồ ngốc ấy. Nghe bảo do ốm nghén nặng nên không ăn uống được gì. Thế nên bác ấy hỏi bọn mình có lên Seoul được không, bảo bọn mình dành kỳ nghỉ với chị cả ở trên đấy. Bác ấy sẽ cho xe xuống đón.”

“Thật không chị? Vậy là... mình sẽ được gặp anh rể, ông anh không chừng là biến thái đó à?”

“Chắc vậy.”

Nói ra từ “anh rể” cứ như nuốt phải một viên thuốc, vẫn thấy lẩn cấn ở trong miệng. Mỗi lần nghĩ tới ông anh rể đến cả mặt cũng không biết ấy, Nan Ah lại nhớ đến nhân vật quái thú trong bộ phim Người đẹp và Quái vật mà cô bé xem

từ lâu. Thế nhưng quái vật ấy chính là một hoàng tử bị nguyên rủa. Nan Ah ôm Nan Woo thật chặt, cố che giấu tâm trạng bất an.

“Người gọi điện thoại có phải là người tốt không ạ?”

“Chẳng biết nữa. Nghe có vé có ăn học đàng hoàng.”

“Minh đi chứ chị?”

“Đi chứ. Đi rồi tận mắt xác thực xem họ là những người như thế nào. Yoon Nan Woo, nhanh sắp xếp hành lý đi.”

“Dạ.”

Nan Ah và Nan Woo bật dậy, xáo tung cái nhà đã dọn dẹp sạch sẽ lên, bắt đầu xếp hành lý.

“Chị ơi!”

“Nan Woo! Nan Ah!”

Hyun Moo vừa mới xuất viện. Lâu ngày mới quay trở lại nhà kính, anh đang nằm trên chiếc ghế quen thuộc thì tiếng hét cùng tiếng động ồn ào lọt vào tai. Xem ra cuối cùng họ đã đến rồi.

Hai đứa em gái của Nan Da sẽ đến chơi. Đối xử với bọn nhỏ cho tốt vào đây.

Nan Da đã nhờ ta. Con bé muốn làm một người chị gái mới kết hôn bình thường trước mặt hai đứa em.

Dù mẹ đã dặn dò, nhưng khi tiếng cười nói âm ỉ của các cô gái vang lên, Hyun Moo vẫn không tránh khỏi cảm giác xa lạ và bối ngỡ. Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, Hyun Moo chậm rãi quay người lại.

“Hai... hai đứa chào hỏi đi. Em... em gái em... đến rồi đây.”

Giọng Nan Da lấp bắp, lí nhí như tiếng muỗi kêu.

“Chào... chào anh ạ. Em là Yoon Nan Ah. Nan trong “hoa lan” và Ah trong “sáng trong”, cũng chính là chữ “Ah” trong từ “thanh lịch” đó ạ. Em sinh ra vào sáng sớm của một ngày trời trong. Bố đặt cho em cái tên này ý là “bông hoa lan bừng nở vào sáng sớm trời trong”.”

Hình như tiết mục này anh đã nghe ở đâu đó rồi thì phải. Hyun Moo khẽ cắn môi, cố nén lại nụ cười sắp sửa bật ra.

“Em chào anh ạ. Em là Yoon Nan Woo. Nan trong từ “hoa lan” và Woo trong từ “mưa” ạ.”

“À, thế để anh đoán thử xem sao nhé? Em sinh ra vào một ngày mưa đúng không? Đây là cái tên bố em đặt ý muốn chỉ bông hoa lan ướt nước mưa.”

“Làm... làm sao anh biết ạ?”

Giọng nói dễ thương của cô bé nổi lên như bong bóng xà phòng.

“Ha ha, đúng là em gái của Nan Da. Hân hạnh được gặp hai đứa, anh tên là Park Hyun Moo. Hyun trong “kiếm” và Moo trong “hồ”. Nghe thấy ghê nhi?”

Hyun Moo bật cười thật to, để lộ hàm răng trắng tinh. Nan Ah và Nan Woo ngẩn ngơ nhìn anh. Anh rõ ràng không phải quái vật đầu không hói mà bụng cũng không phệ. Hơn nữa giọng của anh lúc gọi “Nan Da” còn đặc biệt dịu dàng. Anh rõ ràng gọi tên chị “Nan Da” cứ như thể tên của chị là bông hoa quý giá nhất trên đời.

“Không đâu ạ! Ngầu lắm ạ!”

Trong nhà kính ngập tràn sắc xanh của cây lá, Nan Ah và Nan Woo cố kìm xuống niềm phấn khích muốn ôm chặt lấy nhau mà nhảy cẫng lên.

“Anh rõ ràng của bọn cháu bị bệnh ở đâu à?”

Ho Rim đóng cánh cửa phòng Hyun Moo lại rồi bước ra ngoài. Khuôn mặt anh ta lộ vẻ khó xử khi nhìn thấy gương mặt nghiêm túc bất thành linh xuất hiện trong bóng tối. Hyun Moo bị cơn đau đầu hành hạ suốt cả đêm, đến gần sáng mới ngủ được một chút. Ho Rim cũng mệt mỏi, bây giờ anh ta chỉ muốn ngủ.

“Xin lỗi em, nhưng tôi không trả lời được.”

“Trả lời rồi thì chú không cần phải xin lỗi.”

Nhìn Nan Ah đột ngột tiến lại gần thêm một bước, Ho Rim lấy tay day day huyệt thái dương.

“Sao em lại hỏi tôi?”

“Tôi đã đưa ra kết luận là trong ngôi nhà này người duy nhất có thể trả lời chỉ có chú thôi.”

Ho Rim đưa tay lên xem giờ. 4 giờ sáng. Giờ này mà còn cố thủ ở đây chờ nghe câu trả lời, xem ra cô bé đã hạ quyết tâm rồi.

“Theo lời chị tôi nói, anh rể bị bệnh nhẹ nên không nhìn thấy gì cả. Tôi muốn biết cái “bệnh nhẹ” đó là gì.”

“Chị em đã nói thế nào thì đúng là vậy đấy.”

Ho Rim nhìn xuống Nan Ah đang đứng khoanh tay. Giọng anh ta trầm tĩnh và nhẹ nhàng nhưng lại kín kẽ đến không có sơ hở. Cảm giác gặp phải đối thủ đáng gờm khiến chân mày Nan Ah cau lại.

“Em biết nghĩa vụ phải giữ bí mật cho bệnh nhân chứ?”

“Chú có phải bác sĩ đâu.”

Câu nói châm chích không ngờ tới khiến gương mặt Ho Rim đông cứng lại.

“Mau đi về ngủ đi.”

“Chẳng lẽ là... ung thư hay đại loại thế sao?”

“Sao em lại nghĩ thế?”

Bởi vì... anh ấy quá hoàn hảo.

Anh rể thật hoàn hảo. Trẻ, giàu, tính cách tốt, khác xa những gì Nan Ah nghĩ. Đã vậy, vẻ đẹp trai của anh mới là đòn chí mạng. Cô bé đã tưởng tượng đến những điều tồi tệ nhất, như một người đàn ông góa vợ già nua, con cái nheo nhóc, gương mặt béo phì, nhờn rít những dầu là dầu.

Nhưng mà bị mù ư?

Vì bị mù mà kết hôn với chị cả? Chỉ vậy mà trả nợ cho nhà mình? Có gì đó rất lạ. Đây là còn chưa nói đến việc hai người ấy chưa từng gặp nhau bao giờ.

Khi gặp gỡ chào hỏi lần đầu, và cả khi được anh ấy dắt đi tham quan nhà kính, Nan Ah cũng không tài nào nhận ra anh rể không thấy gì. Cô bé cứ tưởng do ánh nắng mặt trời quá mạnh nên anh ấy mới đeo kính râm. Phải đến tận lúc mọi người ngồi vào bàn ăn tối, cô bé mới biết anh rể không nhìn thấy đường.

“Bên trái là salad đậu hũ, ở giữa là nấm nướng, bên phải là rau trộn cùng vài loại rau rừng. Nhà Nan Da đem từ quê lên đấy. Mùi thơm nhỉ? Nan Da nấu cả cháo gạo lứt này, con nếm thử nhé?”

Bác gái đặt từng đĩa trước mặt anh rể rồi giải thích. Nhìn cảnh tượng ấy, Nan Ah mới biết anh không nhìn thấy.

Anh rể chậm rãi ăn cơm. Đồ ăn cho vào miệng mà không hề phát ra tiếng động. Thi thoảng anh ấy ngẩng mặt lên, dăm dăm nhìn chị cả ngồi ở phía đối

diện bằng đôi mắt không nhìn thấy. Trong suốt bữa cơm, anh rể và chị không nói lời nào. Dầu vậy, thi thoảng hai người lại nhìn nhau, như thể trao và nhận một cái gì đó không phát ra âm thanh, cũng không nhìn thấy được. Một điều thần kỳ là tô cháo của chị và tô cháo của anh rể được dọn đi gần như cùng lúc.

Nan Ah nhìn theo hai người, hai tay cô bé đan chặt dưới bàn ăn. Trái tim cô bé nhộn nhạo tựa cánh bướm dập dờn giữa không trung. Mặt khác, cô bé lại không thể rũ bỏ cảm giác bất an đeo bám như mạng nhện trói chặt lấy cánh bướm.

Nan Ah quay lưng bỏ lại Ho Rim, đi xuống nhà kính khổng lồ mà Hyun Moo thiết kế. Cô bé nắm chặt tay, vẻ như muốn khám phá cho ra bí mật của cuộc hôn nhân này.

Bị mù. Kết hôn. Mang thai.

Nan Ah dùng đầu ngón tay vẽ một hình tam giác vô hình lên bức tường thủy tinh của nhà kính. Cô bé nhìn chòng chọc những từ được viết trên mỗi góc của tam giác, đoạn viết ra chữ “bệnh không chữa được” vừa nảy ra trong đầu vào giữa hình tam giác. Điểm mấu chốt chính là người đàn ông này. Y tá nội trú.

Nan Ah quay ngoắt ra đằng sau, trừng trừng nhìn Ho Rim đang mang vẻ mặt nghiêm trọng.

“Bệnh... bệnh không chữa được ư?”

“...”

“Có có phải thế không?”

“Nói là bệnh nan y thì đúng hơn.”

Giọng nói bình thản của Ho Rim khẽ vang lên trong nhà kính tối mờ.

“Ha!”

Nan Ah khịt mũi, vẻ bàng hoàng không nói thành lời. Cô bé ngồi thụp xuống sàn như trượt ngã. Dầu tay của Nan Ah trên bức tường kính mờ dần. Cuối cùng anh rể lại là hoàng tử bị vương lời nguyền. Một lời nguyền quái ác không cách nào phá giải.

“Không, không thể nào.”

Ho Rim ngồi xổm xuống bên cạnh Nan Ah, lặng nhìn gương mặt hoang mang với vẻ thương cảm.

“Bệnh tình đã tốt lên nhiều rồi. Cả cô Nan Da lẫn cậu Hyun Moo đều đang cố gắng vượt qua, thế nên em gái cũng phải cố vũ cho họ chứ.”

“Chê... chê... chết...”

Không thể thốt ra từ “chết”, đôi môi Nan Ah run run. Nước mắt cô bé dâng trào. Đồ ngốc. Đồ đần. Mình đã biết là sẽ thế này mà. Đã biết cái trò của Yoon Nan Da là thế này mà.

“Làm gì có ai không phải chết.”

“Chú đừng nói đùa nữa đi.”

“Trong ngôi nhà này, không có ai khóc lóc yếu đuối cả, em mới đừng làm quá lên ấy.”

Nan Ah ngược mặt lên vì giọng nói cứng rắn ấy. Ho Rim lau đi dòng nước mắt đang chảy trên gò má cô bé, nở nụ cười như vồ về.

“Cười lên. Cười với chị gái, với cả anh rể nữa. Không có thứ thuốc nào tốt hơn nụ cười đâu.”

“Yoon Nan Ah! Em muốn chết à?”

Tiếng đùa nghịch náo nhiệt của ba chị em vang vọng tới tận khu nhà kính. Xem ra là Nan Ah té nước lên người Nan Da đang chăm vườn. Mới sáng sớm ba chị em đã hây, ha tập Taek Kyon, bây giờ lại nghịch nước à?

Độ tuổi khủng khiếp mới đúng.

Lắng nghe tiếng hét và tiếng cười đùa, Hyun Moo chợt nhớ đến lời Nan Da từng nói. Hai đứa em gái của Nan Da quả là có nguồn năng lượng khủng khiếp không bao giờ cạn, hai cô bé ấy không thể ngồi yên lấy một phút. Đã thế thì thoảng còn kéo tay anh, ríu rít gọi anh rể thế này, anh rể tiếng. Không thể nói “Buông tay anh giùm một chút được không?” với hai đứa, Hyun Moo chỉ có thể âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

“Ha ha. Trời ạ, cả ba chị em ướt hết rồi.”

Tiếng bước chân Ho Rim đi đến chỗ trông ra khu vườn vang lên.

“Dễ thương thật.”

Chân mày Hyun Moo như có như không nhướn lên. Cái gì dễ thương cơ? Không, ai dễ thương mới được?

“Trông hơi buồn buồn.”

“Ai cơ...?”

“Biết đâu đây.”

Câu trả lời mập mờ của Ho Rim làm Hyun Moo đứng bật dậy.

“Cậu Hyun Moo này, cậu biết Britney Spears không? Cô ấy là ca sĩ tôi thích.”

“Sở thích của anh cũng phóng khoáng thật đấy.”

Ho Rim khẽ bật cười trước câu nói đậm chọt của Hyun Moo.

“Ha ha. Thật vậy à? Thế mà có một người còn thích cô ấy hơn tôi.”

“Đàn ông à?”

“Phụ nữ.”

“...”

“Có lần tôi từng nhìn thấy bức ảnh Britney mặc bikini, đeo kính râm và nhảy nhót vào một ngày nào đó. Đột nhiên tôi nhớ lại lời của người ấy khi đấy. Rằng “Khi Britney buồn, cô ấy sẽ mặc bikini và nhảy nhót”.”

Theo cùng giọng nói chậm rãi, nụ cười trên gương mặt Ho Rim tắt dần, như thể anh ta đang nhớ đến ai đó.

“Trong bức ảnh ấy, một tay Britney cầm ly rượu, tay kia cầm điếu thuốc. Cô ấy cười nhưng trông rất buồn. Miệng cô ấy cười nhưng đằng sau kính râm, có khi cô ấy đang khóc cũng nên, tôi đã nghĩ thế đấy. Có lẽ vì nhớ đến câu nói của người ấy nên tôi mới nhìn ra như vậy.”

Hyun Moo lắng nghe từng lời của Ho Rim. Anh dăm dăm nhìn Nan Da đang ở nơi nào đó trong khu vườn mà anh không nhìn thấy.

“Cô ấy... đang cười à?”

Ho Rim quay đầu lại, quan sát Hyun Moo. Anh ta dăm tò mò đôi mắt của Hyun Moo đằng sau chiếc kính râm, không, có lẽ là tâm trạng của Hyun Moo thì đúng hơn.

“Đang cười đấy. Cười vô cùng hạnh phúc.”

Ho Rim thoải mái đáp lời trước câu hỏi đầy do dự của Hyun Moo. Nan Da đang cười trong ánh nắng hòa cùng những giọt nước bay lên lấp lánh tựa như

những viên bi thủy tinh. Trông cô thật hạnh phúc. Mặc dù nhìn chị gái như vậy, gương mặt Nan Ah vẫn thoáng buồn.

“Em xin lỗi. Ôn lắm phải không?”

“Không có gì đâu.”

“Cảm ơn anh.”

Hyun Moo nắm một nắm đất trong tay để kiểm tra độ ẩm, anh nhún vai trước câu hỏi của Nan Da. Chỉ cần hai cô em không níu lấy cánh tay anh đựng đưa thì mức độ như thế chẳng có gì phiền phức cả. Hyun Moo đi kiểm tra khắp mọi nơi trong nhà kính bị bỏ trống mấy tuần liền, vờ như không nghe tiếng bước chân của Nan Da sau lưng. Anh không thấy ghét mùi xà phòng lúc gần, lúc xa này.

Nhiệt độ ban trưa làm hơi nước thoát ra và bốc lên từ phần đất ẩm nóng. Mùi xà phòng càng trở nên nồng đậm hơn, bám tận lên gò má anh. Hyun Moo nhấn nút, cánh cửa sổ trên trần nhà kính từ từ mở ra như mở cả bầu trời. Con gió mát mẻ ùa vào. Tiếng gió xào xạc cùng tiếng ve sầu vang lên. Gió lấp đầy nhà kính, rũ sạch những giọt nước đọng trên những phiến lá ráy đang đựng đưa nhẹ.

Sau khi xuất viện, đây là lần đầu tiên chỉ có hai người với nhau. Hyun Moo và Nan Da đứng bên nhau, lắng nghe những giọt nước rơi tí tách từ tán lá khổng lồ tựa như tiếng mưa rơi lộp độp trên lá sen.

Nan Da chăm chú nhìn đôi gò má hóc hác, đôi vai hơn nhô ra đến chiếc đồng hồ đeo tay lỏng lẻo trên cổ tay anh. Cô dùng ngón tay gầy những giọt nước lăn tròn như những viên bạc trên tán lá xanh sẫm, rồi lấy hết dũng khí.

“Anh... không sao chứ?”

Thấy Hyun Moo không đáp lại lời nào, bỗng nhiên Nan Da nhớ đến lần đầu tiên mình đến nơi này.

Nếu là cô, liệu cô có “không sao” được hay không, khi một quả bom hẹn giờ gài trong đầu mình cứ kêu tích tắc tích tắc?

Cô đúng là đồ ngốc. Làm gì có chuyện không sao được cơ chứ.

“Không sao.”

Cùng với câu trả lời ngắn gọn của anh, giọt nước lăn tròn trên cổ tay cô buồn buồn.

“Con đau sao rồi?”

“Anh chịu được.”

Hyun Moo bình thản đáp. Đoạn anh quay người về phía Nan Da.

“Chuyện...”

“Vâng?”

“À không, không có gì đâu.”

Hyun Moo định hỏi con ốm nghén của cô thế nào nhưng lại thôi. Thật lúng túng. Đứa bé. Có thai. Ốm nghén. Những lời này là cấm kỵ ngầm giữa Nan Da và Hyun Moo. “Có hai cô em gái đến chơi, tình trạng của Nan Da tốt hẳn lên đấy”, lời của dì Jung Rye đã giải đáp cho sự tò mò của anh. Mà không phải thế thì giọng cô dạo gần đây cũng bay lượn khắp nơi hết như cái tên của cô vậy.

“Anh rể ơi!”

Nghe thấy giọng nói đáng yêu đến không thể khước từ của Nan Woo, Hyun Moo khẽ thở ra một hơi, anh khoanh tay trước ngực, quay lưng lại.

“Anh rể ơi, trời đẹp lắm. Mình đi dạo đi.”

“Đi dạo à?”

“Dạ. Nhà kính và khu vườn đều rất đẹp nhưng xung quanh cũng cực kỳ đẹp luôn. Em còn tưởng ở Seoul toàn là chung cư thôi. Anh dẫn bọn em đi tham quan khu này nhé.”

“Nóng thế này mà đi đâu?”

Nan Da không muốn làm Hyun Moo khó xử. Cô trợn mắt nhìn Nan Woo.

“Anh rể oiii... Mình đi dạo đi mà, nhé?”

“Yoon Nan Woo! Thôi ngay!”

“Vậy cũng được, anh cũng đang chán.”

Hyun Moo cắt ngang lời Nan Da, anh gật đầu. Nan Woo nhảy cẫng lên.

“Chị Nan Ah ơi, anh rể dẫn bọn mình đi dạo này.”

Nan Da nhìn cái ót tròn tròn đang hét toáng lên với Nan Ah ở ngoài sân, không thể nói được lời nào, đành bật cười. Con bé có phải cái đứa không biết xấu hổ như vậy đâu. Vì Nan Woo cứ tò tò đi theo Hyun Moo nên Nan Da thấy nhột nhạt không yên.

Con ngõ yên ả trong ánh nắng mặt trời chiếu xiên xuống, thi thoảng có vài chiếc ô tô chạy ngang qua. Chỉ mỗi nhóm Nan Da đi bộ trên đường. Những khu vườn được bao quanh bởi bờ tường cao vút đều đã chìm sâu vào giấc ngủ trưa.

“Yoon Nan Woo, em không nhường cho chị cả được à?”

“Không thích đâu. Chị nhường là được mà.”

“Trời ạ.”

Nan Da ngược mắt nhìn bức tường của một ngôi nhà nào đó có những bông tường vi màu trắng độc đáo bùng nở rực rỡ. Tiếng riu rít của hai cô em gái làm cô quay đầu lại. Nan Ah vừa đi vừa níu lấy cánh tay Hyun Moo như gấu koala con, nhẹ quay đầu về phía sau gọi Nan Da.

“Chị, đi nhanh lên! Anh rề cứ phải quay lại nhìn kia kìa!”

“...”

“Chị cứ đi tụt lại phía sau như thế làm anh rề lo đấy. Lại đây khoác tay anh ấy này.”

“Không... không cần đâu.”

“Lại đây đi mà. Hình như anh ấy cũng muốn được chị khoác tay đấy. Phải không anh?”

“Chị... chị sẽ theo sát mà.”

Câu nói trêu chọc của Nan Ah làm Hyun Moo bật cười thành tiếng. Nhìn Nan Da đang bối rối đến độ hốt hoảng, anh cũng muốn trêu cô.

“Yoon Nan Da, lại đây nào.”

Nghe lời Hyun Moo, cô miễn cưỡng bước lại gần, nắm lấy vạt áo anh. Cánh tay Hyun Moo bèn khép chặt, vậy là bàn tay Nan Da bị kẹp giữa tay anh và cạnh sườn.

Thấy Nan Da cứ im lặng nắm lấy cánh tay mình, đến lúc ấy anh mới hơi thả lỏng ra một chút. Những cánh tường vi tựa hoa giấy trắng tinh khôi nhẹ nhàng rơi xuống trên đôi vai Nan Da.

“Trời ạ, khu này đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng sao đến một cửa hàng tạp hóa cũng không có vậy?”

“Phải đấy. Khát nước sắp chết rồi.”

Oa, nhìn cái nhà kia kìa. Ai sống ở nơi như thế nhỉ? Ngôi nhà cỡ đấy tốn bao nhiêu tiền vậy? Hóa đơn tiền điện chắc khủng khiếp lắm. Cả cái nhà như thế mà không lo hóa đơn tiền điện à? Nhìn cái camera tự động kìa. Nan Ah và Nan Woo gặp cái gì cũng bình phẩm và cảm thán, hoa tay múa chân khắp con đường. Cuối cùng hai cô bé mệt nhoài.

“Ăn Rung Động nhé?”

“Dạ?”

Nan Ah và Nan Woo tròn tròn mắt nhìn Hyun Moo. Đôi mắt Nan Da còn tròn to hơn cả hai đứa em.

“Chỗ này... Để xem nào, theo anh đoán thì hình như chúng ta đang ở trước ngôi nhà có cửa lớn màu đen thì phải? Ngôi nhà có nhiều đăng tiêu mọc trên tường rào ấy. Đúng không?”

“Oa, làm sao anh biết vậy?”

“Cảm giác về phương hướng của anh cũng vào loại ổn. Đi vòng sang con hẻm đằng kia chắc sẽ có cửa hàng tiện lợi đấy.”

Mỗi người cầm một bịch Rung Động cứng như đá, ngồi dưới cây dù ở cửa hàng tiện lợi.

“Đưa cái của chị đây, để em làm tan ra cho. Úi, lạnh quá.”

Nan Woo cầm lấy bịch Rung Động của Nan Da, dùng tay bóp bóp.

“Chị gái em ấy, bung cái tô nóng ngon lành luôn nhưng lạ là không thể cầm được đồ lạnh.”

“Đúng rồi. Chị ấy còn không làm được người tuyết nữa cơ.”

“Không lấy nổi kim chi ra khỏi vại muối nữa này.”

“Có khi chị ấy giả vờ đấy. Tại không muốn làm.”

“Úi da, sao lại đánh em?”

Nan Ah chẳng chút tinh ý, trừng mắt nhìn Nan Da vừa đánh cô bé.

“Ăn cái này đi.”

Hyun Moo yên lặng ngồi nghe Nan Ah và Nan Woo nói. Đoạn anh gói bịch Rung Động đã được rã đông kha khá vào khăn tay rồi chìa về phía Nan Da.

“Ăn đi. Anh cầm được đồ lạnh.”

“Ừ ời. Anh rửa đông cho bọn em với.”

Nan Da không nghe thấy tiếng hú hét chòng gheo của hai cô em gái, chỉ biết ngẩn người nhìn bịch Rung Động được bọc trong cái khăn tay kẻ ca rô màu nâu.

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Hyun Moo nhún vai theo thói quen trước câu cảm ơn của Nan Da.

Giải quyết nhanh gọn một bịch Rung Động, Nan Ah và Nan Woo muốn ăn thêm, bèn đi vào trong cửa hàng tiện lợi. Hai đứa chắc là đang ngắm nghía, lựa chọn nên vẫn chưa trở ra. Nan Da ngồi trên chiếc ghế dưới cây dù chờ hai em, bỗng bên tai cô vang lên tiếng cười của một đứa bé.

Người mẹ trẻ đẩy chiếc xe nôi đi xuống con hẻm. Có vẻ cô ấy ra đón người chồng sắp tan làm trở về. Trông thấy người đàn ông bước vào con hẻm, gương mặt cô ấy bừng sáng. Đứa bé nhìn thấy bố cởi áo khoác cầm trên tay đang bước lại gần, đôi chân tròn vo quấy đạp trong chiếc xe nôi, nở nụ cười rạng rỡ. Phần lợi màu hồng của nó nhú lên hai cái răng trông như hai hạt cơm trắng. Người đàn ông nhắc bổng đứa bé lên, cái bóng của một ngày làm việc mệt mỏi đã tan biến hoàn toàn. Cánh tay tròn lẳn của đứa bé ôm lấy cổ anh ta đáng yêu đến muốn cắn cho một phát.

“Anh không biết...”

Hyun Moo đang ngồi im lặng đột nhiên bật ra một câu như tiếng thờ dài.

Nan Da nhìn sang Hyun Moo. Dù câu nói của anh đã bỏ mất bỏ ngữ “cái gì” nhưng dường như Nan Da có thể hiểu được lòng anh.

“Hôm nay thôi. Chỉ nghĩ về hôm nay thôi...”

Nan Da đáp lời anh. Cô nuốt lại chữ “chúng ta” vào trong.

Phải sống thế nào đây? Chẳng có mấy người trên đời này biết được câu trả lời chính xác. Nan Da chỉ biết đúng một điều. Điều quan trọng chính là còn có ngày hôm nay.

“Hôm nay thôi?”

“Vâng, hôm nay thôi. Rồi lại “hôm nay thôi”. Sau đó lại hôm nay thôi”.
Đừng nghĩ về những thứ như ngày mai...”

“Hôm nay thôi...”

Hôm nay thôi, cứ lặp lại như vậy, Hyun Moo ngược mặt lên, hướng mắt về phía bầu trời không thể nhìn thấy được.

Ghi chú:

1. Họa sĩ nổi tiếng người, những con người trong tranh ông thường có những chiếc cổ cong khẽ cúi xuống như thiên nga, hai vai xuôi, trang nhã và tinh tế, mặc dù trông có vẻ xa cách, tựa hồ đang mơ ngủ.
2. Tiếng Hàn là món kem sữa lắc nhiều vị của hãng Lotte, dạng túi có vòi để hút.